

Такі обставини долі

Творчий портрет актриси Миколаївського художнього
драматичного театру Катерини Богданової

«Покажи мені, з чим ти прийшла? О-о, як все погано... Не треба було зачувати текст, необхідно його проживати... Уяви в цю мить, що ти насправді мрійлива дівчина. В тебе нелегке дитинство. Втікаєш з дому і тільки в лісі відчуваєш себе захищеною. Покажи взаємодію з лісом. А тепер звертаєшся до Бога. Це бесіда, він для тебе як чарівна сила, ти прислуховуєшся... Спокійно, як ніби прохаєш. Пам'ятай, навпроти будуть сидіти глядачі. Тому, коли розмовляєш, підтримуй контакт з глядачем...»

Ось така в мене була практика роботи з режисером. Моє завдання реалізувалось, і монолог Ассоль з однойменної п'єси Павла Морозова за мотивами Олександра Гріна «Пурпурові вітрила» викладач з акторської майстерності визнав блискучою акторською роботою.

Чи можна такий несподіваний успіх вважати тільки моєю заслугою? Впевнена, це відбулося завдяки тонкій режисерській роботі та підтримці, яку я отримала від молодого ще режисера, але надзвичайно досвідченої актриси Катерини Богданової. Хоча ми обидві з міста Миколаєва, доля нас звела в Харкові, в університеті мистецтв імені І. П. Котляревського.

Можливо, її доля могла скластися зовсім інакше. Ще в школі вона потрапила в гуманітарний клас з поглибленим вивченням літератури. Про шкільні роки Катерина розповідає: «В старших класах нас змушували дуже багато читати, кожен день я проводила з книжкою. Часу, щоб прочитати те, що мені хотілось, не було...».

Маючи дуже добру гуманітарну освіту, вона могла бути прекрасною вчителькою літератури, яка розповідала б на уроках про Олександра Пушкіна, Антона Чехова, Федора Достоєвського. Могла б запалити клас своїм артистизмом, прищепити любов до літератури, надихати своїх учнів на творчість.

Але, як виявилось, якості, здобуті в роки навчання, змогли стати міцним фундаментом і для роботи в театральній сфері. В місті Миколаєві вона поступає у вище училище культури на факультет – «режисер та керівник театрального колективу».

Творча атмосфера училища сприяла швидкому розвитку потенціалу. На заняттях зі сценічної мови їй не було рівних, але вона всерйоз над цим не замислювалася. Втім, досвідчений педагог, який бачив її талант, запропонував взяти участь в обласному конкурсі читців імені Тараса Шевченка. Проблема була в тому, що української вона взагалі не знала, тож їй довелося багато працювати над вимовою. Займалися після уроків, подовгу репетирували, вибудовуючи емоційну палітру шевченківської поеми, віршів Ліни Костенко... Результат перевищив усі їхні сподівання – коли Катерина та її викладач дізналися, що вона посіла перше місце, вони були шоковані!

На останніх курсах навчання, граючи в постановках навчального театру епізодичних героїнь – жінку дяка у «Відьмі» за Антоном Чеховим, Фелісату Михайлівну в «Дядечкиному сні» за Федором Достоєвським – дівчина все більше відчуває себе актрисою, ніж режисером.

Катерина Богданова блискуче закінчує училище і одразу приходить працювати актрисою до Миколаївського академічного художнього російського драматичного театру.

В перший рік роботи вона активно поринає в акторську та режисерську «кухню». І згодом отримує одну з головних ролей – Амнеріс у п'єсі «Перлина чорна, перлина біла» Надії Птушкіної в постановці Миколи Кравченка. Амнеріс Катерини Богданової – справедлива, сильна, мудра та дуже розумна жінка з войовничим характером. Ця роль у виконанні актриси набуває драматично-героїчних рис, та разом з тим розкривається романтичність героїні. Актриса зуміла передати ревності героїні, неспокійність, коли страшні передчуття з'являлись в її душі.

Після такого успіху, Катерина Богданова зрозуміла, що вона – актриса характерна. Вона підкреслює: «Для мене в таких ролях є що показати, над чим попрацювати...»

Наступна головна роль – це Римма в «Пристрастях за Торчаловим» Микити Вороного (режисер – Василь Остафійчук). Актриса створює образ надзвичайно сильної людини, дуже жорстокої, суворої, без будь-яких ліричних проявів. Катерина розповіла відмінності її трактовки образу: «Я бачила, як інші актриси грають Римму в цій постановці. Вони показують пробудження в неї давніх почуттів закоханості. Переходять в елегійний романтичний настрій, намагаються розплакаться, щоб розчулити глядачів своєю історією. Але я роблю зовсім по-іншому... Граю її жорстокою, навіть тоді, коли вона говорить про кохання, це звучить холодно, в неї померли всі почуття. Мені треба зіграти так, щоб глядач заплакав сидячі в залі, а не я – на сцені!»

Подією, або запланованою обставиною долі, стало повернення в акторський склад з декретної відпустки Віолетти Мамикіної, їй віддають роль Римми. Тому актриса пробує себе в ролі – Лізи. Образ звичайної сільської дівчини вона перетворює на яскравий, самобутній, наповнений народною мудрістю. У виконанні Богданової Ліза кокетлива, манерна, ніжна, тому одразу стає зрозумілим, з яких причин дівчині почав приділяти увагу навіть Олександр Пушкін, присвячуючи їй вірш...

Для того, щоб максимально відповідати образу кріпосної селянської дівчини минулих років, Катерина старається передати вологодську говірку. Актриса говорить короткими фразами, іноді по складах на розспів, подовжує звучання голосних, багато використовує в мові вигуків.

Катеринина Ліза на сцені жартує та сміється. Вона підбадьорює всіх, спілкується з кожним, як з другом. Створює затишок, бажає всім ліпшої долі. Після розмов з нею у героїв з'являється вогник надії. Ось така була Ліза у виконанні Катерини. Актриса вважає цю роль однією зі своїх найкращих.

В роботі з Катериною Богдановою режисери та актори почали помічати в неї хист продумати і зробити цікаві мізансцени. Відповідальна, старанна, мудра, завжди підготовлена до будь-чого. Тим паче, вона вже спробувала себе як автор музичного оформлення вистав, серед яких були: «Це була не п'ята, а дев'ята ...» Альдо Ніколаї, «Дракон» Євгенія Шварца, та ін.

На цьому творчому етапі вона вирішує спробувати свої сили в режисурі. Вже згодом Катерина робить яскраві комедійні вистави: «Весільний марш» Валентина Азернікова, «Гарнір по-французьки» Марка Камолетті, «Суто сімейна справа» Рея Куні, «Урок вдовам» Жана Кокто. Поки що вона віддає перевагу розважальним комедіям і робить це дуже добре. Всі постановки цікаві, веселі, смішні. Вони майстерно поставлені та оформлені музично.

Щоб мати змогу працювати не тільки актрисою, а й «повноцінно» творити спектаклі вона вирішує їхати до Харкова та поступати в університет мистецтв ім. І. П. Котляревського на спеціальність режисера драматичного театру. І саме заочної форми навчання, щоб не відриватись від її улюбленої роботи.

Я переконана, для Катерини Богданової – це ще один привід повчитися, отримати досвід, систематизувати знання, сформулювати певні навички та закріпити вміння. У неї дуже багато планів, думок – зокрема, щодо створення сучасних українських постановок. Їй до душі припали п'єси Неди Нежданої, в яких вона і як актриса хоче зіграти, і як режисер поставити. І, знаючи її наполегливість, певна – в неї все вийде!